

Sant Ignasi-Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

estol

LA REVISTA DELS ANTICS ALUMNES
DE SANT IGNASI-SARRIÀ

ANY LXIV

núm.
285

DESEMBRE
DE 2010

ASEDESA S.A.

Correduría de Seguros

Condicions Preferents

pels associats, els seus familiars i col.laboradors en la contractació d'assegurances particulars i d'empreses.

- Llar
- Comunitats
- Automòbils
- Jubilació
- Plans de Pensions
- Salut
- Responsabilitat Civil
- Flotes d'automòbils
- Transports de Mercaderies
- Multiriscos PIME
- Assegurança Crèdit (risc d'impagament)
- Assegurança de Caució (avals per concursos públics)

Els nostres professionals els atendran i assessoraran personalment en la contractació de noves pòlisses i en l'anàlisi de les que ja puguin tenir contractades.

Travessera de Gràcia, 15 2º 1ª - 08021 Barcelona - Tel: 93 201 05 21 - Fax: 93 201 73 52
Email: javier.flo@asedesa.es - asedesa@asedesa.es

Nº Reg. DGSFP J0081, Concertados Seguros de Responsabilidad Civil y Caución conforme al art. 33 de la Ley 26/2006 de 17 de julio. CIF A-58104282. Inscrita en el Reg. Mercantil de Barcelona, Hoja B 67446, Folio 7, Tomo 6946. Servicio de Atención al Cliente a disposición de nuestros clientes para quejas o reclamaciones: Bufete JGBR Abogados y Asesores Tributarios, calle Bailén, 71 bis 6º de Barcelona, email: jgbr@jgbr.es

editorial

Som una gran família cristiana

ANTONI ROIGÉ, S.J.

Consiliari de l'Associació d'Antics Alumnes

La vida humana està sempre en activitat, i la nostra Associació viu intensament totes les activitats dels nostres Antics Alumnes i de la nostra societat humana.

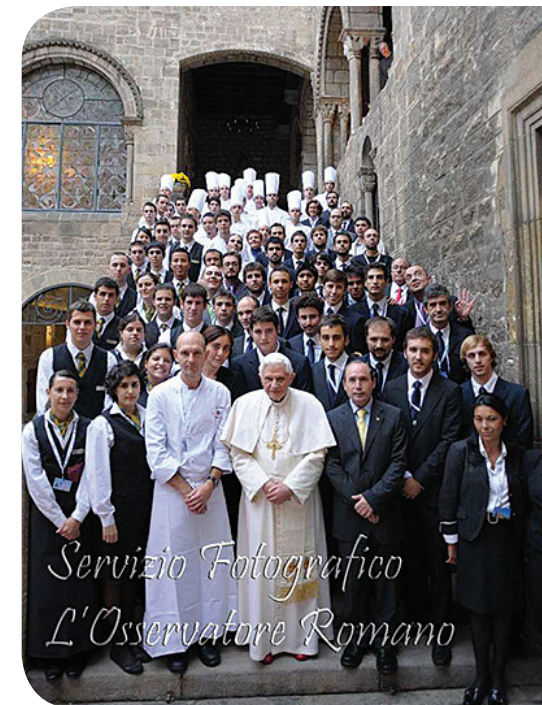
Això voldríem reflectir d'alguna manera en el nostre Estol.

El Sant Pare, Benet XVI, ha visitat la nostra ciutat de Barcelona, i tots hem gaudit d'aquesta visita i ens hem adonat que pertanyem a la gran família de Crist a través de la dedicació d'un magnífic temple que dona testimoni d'una fe profunda, fe transmesa de pares a fills, de la qual són testimonis aquestes pedres inspirades i disposades pel geni del nostre immortal Gaudí.

El naixement d'un Infant Fill de Déu i de la Verge Maria ens dona sempre el sentit més diví i més humà també de la nostra pròpia vida.

La façana del Naixement del temple de la Sagrada Família ens recorda el nostre sentit cristià en aquestes properes festes de Nadal.

Felices Festes, i un nou any de pau i concòrdia arreu del món.

Consell de redacció:

Josep M. Jané (p. 1964)
Antoni Roigé, s.i.
i Pere Grau (p. 1954) *noticiari*

Maquetació i disseny:

Mireia Barreras (p. 1987)

Impressió: Grupo Gráfico

Edita:

Associació Antics Alumnes
Sant Ignasi-Sarrià
Carrasco i Formiguera, 32
08017 Barcelona
Tel. 93 602 30 00 - ext. 252
Fax. 93 602 30 04
E-mail: antics.santignasi@fje.edu
www.antics.stignasi.fje.edu

President:

José Manuel Casasnovas (p. 1970)

Consiliari: Antoni Roigé, s.i.

Secretaria: Carme Olivella

La direcció de l'Estol assumeix el contingut general de la publicació, respecta les opinions dels seus col·laboradors però no se'n fa responsable.

Membre de:

 IESUITES
EDUCACIÓ

Fotografia portada: Porta del Naixement de la Basílica de la Sagrada Família

Editorial

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS [P. 1970]
President de l’Associació

El pasado mes de septiembre estuvimos quince días en Nicaragua en compañía de familiares, y tuve la ocasión de visitar algunos proyectos de ayuda solidaria en Managua y sus alrededores, además de hacer algo de turismo por el país, que a pesar de no disponer de una infraestructura hotelera, carreteras y otros requisitos que sí tienen sus vecinos costarricenses, cautiva por la exuberante naturaleza de bosques, lagos, ríos, playas y volcanes y, muy especialmente, por la alegría y simpatía de sus habitantes, los “nicas”.

Una noche nos invitaron a cenar a casa de un importante personaje del periodo de la revolución sandinista (1980-1990), Miguel Ernesto Vijil que fue ministro de vivienda, y a la que también asistió el jesuita Fernando Cardenal, que tiene 76 años. Este último organizó en 1980 la llamada Cruzada Nacional de Alfabetización, atrayendo y dirigiendo a 100.000 jóvenes, y voluntarios no tan jóvenes para, en 5 meses, sacar de la incultura a medio millón de compatriotas repartidos por toda la geografía de Nicaragua. La sobremesa transcurrió muy animada, en parte gracias al buen ron y café nicaragüenses, pero sobre todo por la conversación de ambos y los diversos relatos de sus experiencias vividas en aquella década, tras el derrocamiento del somozismo.

Escuchamos como Miguel, entonces próspero ingeniero civil, con una vida acomodada y futuro tranquilo para su familia, renunció a ello para “hacer algo por el pueblo de Nicaragua, que vivía sumido en la pobreza y la incultura sin posibilidad de mejora”, y apoyó la revolución con sus bienes y sus conocimientos. Y el jesuita que dejó la tranquilidad de su trabajo en comunidad para ponerse “al servicio de los más pobres”, y que al finalizar su tercera probación en Medellín realizó el siguiente juramento ante sus compañeros: “Ante Dios prometo que donde quiera que esté en el futuro voy a trabajar por la justicia, por la construcción de una sociedad nueva, por la liberación de los pobres de América Latina, de todos los marginados y excluidos del continente. Esto lo haré en cualquier país en que me toque vivir, en cualquier tarea en la que me ordenen trabajar mis superiores religiosos”.

Los tres proyectos que mencioné antes, uno era de ayuda a chicas jóvenes sin hogar, ni familia, ni recursos; otro de asistencia a personas jóvenes disminuidas física y psíquicamente, y un colegio que necesitaba profesores tanto para formar al alumnado como a algunos educadores del centro. Este último forma parte de la organización Fe y Alegría, que coordina Fernando Cardenal en Centroamérica. Al escuchar de su propia voz distintos hechos de su vida, incluso arriesgándola siempre en defensa de la justicia social y de ayuda a los desfavorecidos, con la fe y la entrega que le enseñaron –como él dice– en la Compañía de Jesús, ves hacerse realidad el testimonio de tantos jesuitas y antiguos alumnos que colaboran con ellos en todas las partes del mundo (cuyas actividades suelen reflejarse en nuestro Estol), y sientes orgullo de haber sido educado en un colegio de estos “hombres para los demás”. Donde acaba el asfalto, allí empiezan su labor.

Hemos sabido la triste noticia del fallecimiento del P. José Mª París, que fue rector de este Colegio entre 1960 y 1965. Todos los que le conocimos e incluso fuimos alumnos suyos damos fe de su bondad y simpatía, que no estaba reñida con un espíritu emprendedor y perseverante, ejemplo de lo cual son sus años dedicados a la obra Fraternitat Festiva en pro de discapacitados. Dedicamos un artículo a su recuerdo, que permanecerá entre nosotros.

Para finalizar, os invito a asistir al “Concert de Nadal”, que ha sido promovido por nuestra Asociación y que se celebrará el miércoles 22 de diciembre en la iglesia de los jesuitas de Caspe. Por primera vez actuarán conjuntamente las Corales de Sant Ignasi y de Casp. ¡No os lo perdáis!

Sumari

04 **Recordant al P. París, SJ**
EXPRESIDENTS DE L'ASSOCIACIÓ

08 Sant Ignasi-Sarrià
Visita del Papa a Barcelona
Un dia inolvidable
PABLO BAURIER I ANNA GASCH [P. 1987 P.1989]

10 Sant Ignasi-Sarrià
Visita del Papa a Barcelona
La Coral Sant Ignasi

12 Sant Ignasi-Sarrià
Visita del Papa a Barcelona
Menú servit a Benet XVI
ESCOLA SUPERIOR D'HOSTALERIA SANT IGNASI

14 **Fer, ser i comprometre's**
JOAN BASSAS I ARNAU [P. 2006]

16 **El privilegi de servir al Sant Ignasi des de la direcció**
ANTONI PARELLADA MONTORO [P. 1974]

18 **Antics Noticiari**

20 **Reunión en Montserrat**
JOSEP Mª JANÉ [P. 1964]

21 **La nostra gran família**
Gabriel Guerrero

22 **La nostra gran família**
Joan Matabosch

24 **Exalumnes al món**
Jordi Sánchez

26 **Trobada Promoció 1963**
FERNANDO ALFONSO MORAGA LLOP [P. 1963]

27 **Fundació La Vinya**
MIREIA GOMÀ [P. 2002]

28 **Fundació Banc de Recursos**
JESÚS LANAÓ, SJ

30 **A reveure**
MARINA BERDALET

32 **Concert de Nadal**
Església Jesuïtes de Casp

Recordant al P. París, Sj

Expresidents de l'Associació recorden
al P. París mort el passat 28 d'octubre

P. Josep Maria París, SJ va ingressar en la Companyia de Jesús i va ser ordenat durant el Congrés Eucarístic de 1952. Durant els anys 1960 i 1965 va ser rector del Sant Ignasi-Sàrria. Va dedicar tota la seva vida a ajudar els altres i ha estat un exemple d'austeritat, comprensió i de predisposició envers els altres.

“Tindrem sempre un afectuós record del P. París, jesuïta afable, somrient i de bones maneres, que abans, quan era Rector del col·legi, i malgrat la seva avançada edat, tenia sempre unes paraules amables o donava un bon consell als antics alumnes. En aquests últims anys, el nostre P. París va assistir al Dia de l'Antic. La seva rellevant presència ens traslladava a aquells anys d'adolescència i joventut, evocant-nos una infinitat de records tan agradables que avui podríem dir, com el poeta, que «cualquier tiempo pasado fue...». Gràcies, moltes gràcies: sou un exemple a seguir.”

Juan Alberto Valls-Jové
(P. 1948) President 1968-1972

“En la mort del pare Josep M. París, SJ, Rector de Sant Ignasi del 1960 al 1965, tots hem perdut un gran amic ple de simpatia, de bondat i de caràcter amable. El seu exemple com a Rector de Sarrià deixa un inestimable record de seny i de tasca ben feta. Acompanyo la meua plegaria en aquests tristos moments.”

Joan M Tintoré Turull
(P. 1945) President 1980-1982

“Sempre al servei dels altres, amb amor i bon humor. Aquesta frase defineix la vida del pare París, a.c.s. Recordo la seva dedicació, durant anys, com a capellà de la Clínica Sagrada Família, on celebrava l'Eucaristia i després passava per les habitacions, parlava amb els malalts i els donava la comunió o els administrava la unció dels malalts. Pensem en les persones que, gràcies al pare París, van trobar consol espiritual i en les famílies que es van tranquil·litzar i animar.

Pere Grau i Verdaguier
(P. 1954) President 1991-1997

“Quina sort vaig tenir de poder conèixer el pare París, tant en la meua etapa com a estudiant, quan ell era el Pare Rector del Sant Ignasi, com després, dedicat a les seves tasques de solidaritat i ajuda als més desvalguts. La seva senzillesa, humilitat i alegria permanent et feien recuperar la fe en l'esser humà. Per mi és i ha estat un model per recordar i intentar imitar, el que se'n diu un sant.

Ricard Santomà Boixeda
(P. 1962) President 2004-2009

“Una profunda amistat m'unia al P. París, el “pater”, com jo l'anomenava. El vaig conèixer el 1954 a la Congregació Mariana, ha estat consiliari del nostre equip de matrimonis, ha casat els meus fills, ha batejat tots els meus nets, i he col·laborat estretament amb ell a la Frater i participant a la Fundació Josep M. París –José Udaeta. Tota una vida!

Ha estat conseqüent amb l'esperit ignasià: “En tot servir i estimar els altres per amor a Deu”; ric, perquè no volia res per a ell; humil, sempre disposat a donar-se, amb gran capacitat d'estimar i d'escoltar i comprendre els nostres problemes. Ha estat per a mi, un exemple viu del missatge de Crist.

Fernando Coll Monegal
(P. 1954) President 1997-2004

“En los años 60 del siglo pasado, ocupando el cargo de Tesorero en la Junta Directiva de la A.A. de San Ignacio, conocí al Padre París, modelo de Jesuita y que dirigía como Rector el Colegio con soltura pero con energía. En la reunión que tenía que decidirse la renovación de la Presidencia, ya que el Sr. Martí terminaba su mandato, sin mucho preámbulo el Padre París me propuso a mí que estaba a su lado, acepté y durante cuatro años estuve una parte con él y otra con el también fallecido Padre Torelló. El Padre París procedía del Colegio de los Hermanos de la Doctrina Cristiana, donde tenía muchos amigos.

Ingresó en la Compañía de Jesús y fue ordenado durante el Congreso Eucarístico de 1952, en el Estadio de Montjuic donde recibieron el Sacramento más de 800 seminaristas, cosa que difícilmente en el mundo volverá a producirse.

Durante su mandato en el Colegio presidió los actos del Antiguo Alumno incluso aquél que intervino el Sr. Ruíz Giménez y gracias a su sangre fría, reconduzco el Acto. Organizó una peregrinación a Roma junto con los padres de familia que ya no pudo presidir por haber sido sustituido reglamentariamente y destinado a Tarragona.

Desde entonces he seguido sus actividades, que han sido muchas, pero a nivel particular he recibido del Padre París sus consejos y orientaciones. Era persona imprescindible en la vida familiar, muy difícil de reemplazar, su muerte era imprevisible, tenía programado todo el futuro, ha ocasionado un vacío.

El Padre José María París ha sido un ejemplo de austeridad, comprensión y desvelo para todo aquél que precisare, no tan sólo una ayuda material sino también espiritual reconfortante, su radio de actuación no tenía límite. Era él incombustible, ni la edad ni sus deficiencias físicas impidieron que estuviera presente en los momentos difíciles, el siempre en paz, no es suficiente, te añoramos Padre.

Andrés Espinós Tayà
(P. 1937) President 1964-1968

“Va ser el Rector del col·legi el darrer curs (1960-61) que vaig ser-hi, durant el qual la nostra promoció va fer el Preuniversitari. Allí i aleshores el vaig conèixer des de la distància existent entre la màxima autoritat del col·legi i un alumne. De tota manera, tinc de llavors una experiència profunda. Es va produir un d'aquells incidents propis de l'època. L'assumpte arribà a les altes instàncies i el Rector París el va saber resoldre amb encert, justícia i prudència.

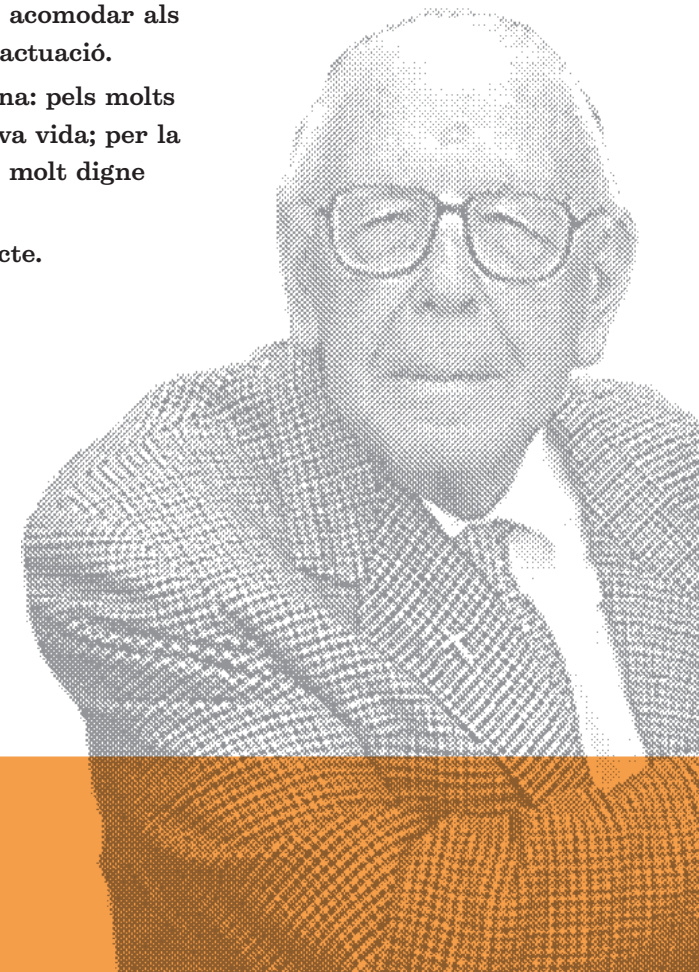
Posteriorment coincidirem en altres moments: al Fòrum Vergés, quan vaig ser president de l'Associació d'Antics; assistint un familiar meu malalt des de la seva missió pastoral a la Clínica de la Sagrada Família o quan col·laborava en les tasques de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

Els anys, com sovint passa, van millorar encara més la meva percepció del seu caràcter. I a la seva intel·ligència i a les virtuts que l'adornaven de sempre, s'hi va afegir la constatació de la seva afabilitat, de la seva bonhomia. Somreia amb l'expressió dels homes que es troben en pau amb ells mateixos i amb els altres. Era discret, però al mateix temps es manifestava sempre en situació de disponibilitat clarament percebuda per l'interlocutor. M'impressionà la facilitat amb la qual es va saber acomodar als nous temps, tant en matèria de pensament com d'actuació.

Va acumular un gran capital d'allò que paga la pena: pels molts anys viscuts; per la plenitud, fins al final, de la seva vida; per la seva manera de ser, per les seves obres. Va ser un molt digne company de Jesús.

Tots el trobarem a faltar i el recordarem amb afecte.

Josep-D. Guàrdia i Canela
(P. 1961) President 1982-1988

Sant Ignasi-Sarrià Visita del Papa Benet XVI a Barcelona

Un día inolvidable

PABLO BAURIER I ANNA GASCH
Promoció 1987 i 1989

El miércoles 20 de octubre a las 23:59 horas recibimos

un e-mail en casa de un especialísimo amigo jesuita informándonos que querían que diésemos las ofrendas toda la familia (Anna y yo con los 5 niños) el día de la ceremonia en la Basílica de la Sagrada Familia con el Papa. Buff, ¡qué pasada, pensamos! Creo estuvimos más de 24 horas con un sentimiento de ilusión-miedo-sorpresa-orgullo-felicidad-responsabilidad, bueno y probablemente más adjetivos que supongo definen ese momento. Son tres palabras de mucha trascendencia que nos hacía sentirnos con la máxima plenitud pero también responsabilidad.

Anna Gasch y Pablo Baurier
con sus cinco hijos.

Sagrada Familia: un monumento turístico de trascendencia mundial, que es una iglesia que iba a pasar a ser una Basílica y nada menos que con el nombre de Sagrada Familia.

Papa: representante de la organización cristiana, que tanto queremos los cristianos, con sus múltiples defectos pero también sus múltiples virtudes. Una organización que para los cristianos trasciende nuestra persona y se convierte en el sentido de nuestra vida con el hilo conductor básico de nuestra FE que es AMAOS LOS UNOS A LOS OTROS (el mensaje más humano que nunca he oído) COMO YO OS HE AMADO (el mensaje más divino y enamorado de los seres humanos que nunca he oído).

Ofrenda: es un símbolo para nosotros de ofrecimiento, de decir ante la comunidad en familia, SI,

aquí estamos dispuestos a contribuir en explicar ESTE MENSAJE.

Nos preguntan muchas amistades qué sentimos en ese momento de las ofrendas. Todavía hoy nos es difícil explicarlo, son experiencias que uno no tiene habitualmente (supongo comprendéis) y nunca las tendremos, por lo que supongo el tiempo nos ayudará a dar explicaciones, pero lo que si nos ha hecho sentirnos llenos de alegría y a dado sentido a esta experiencia es la cantidad de amistades que de corazón nos han dicho: “nos emocionamos al veros y nos hemos sentido representados, hemos sentido que también estábamos allí con vosotros”, a todos GRACIAS.

Si se hubiese quedado en un recuerdo parar guardar en un álbum de fotos, hubiese quedado pobre y probablemente hubiésemos preferido tener otro álbum de fotos. Pero no ha sido así, es un recuerdo vivo, y sentimos profundamente que las familias tenemos la llave más poderosa para transmitir ESTE MENSAJE tan humano y tan divino al mismo tiempo.

Como decía el Padre Arrupe, ¡¡seamos personas para los demás!! Y por esto esforcémonos en educar a nuestros hijos en ser personas para los demás, que les dará la llave de la libertad y de ser ellos mismos que es lo que el mundo necesita.

Gracias a todos por leer estas letras y disculpar porque todavía no sabemos cómo expresarnos. UN DIA INOLVIDABLE, GRACIAS.

“Es un recuerdo vivo, y sentimos profundamente que las familias tenemos la llave más poderosa para transmitir este mensaje tan humano y tan divino al mismo tiempo.”

PABLO BAURIER I ANNA GASCH

La familia Baurier Gasch en el momento de la ofrenda durante la Eucaristía celebrada por el Papa en la Basílica de la Sagrada Familia.

Sant Ignasi-Sarrià Visita del Papa Benet XVI a Barcelona

La Coral Sant Ignasi

MANEL DE RIBA I MERCÈ BURGOS
Membres de la Coral Sant Ignasi

Una important representació de cantaires de la Coral de Sant Ignasi varem tenir el privilegi, a títol personal, de assistir i participar en els cants de la cerimònia de dedicació i declaració del temple de la Sagrada Família com a basílica menor per el Papa Benedicte XVI. En la cerimònia hi participava també el Orfeó Català, La Coral Sant Jordi, l'Escolania de Montserrat y els Puericantors, cada cor tenia els seu programa en diferents moments de la cerimònia. En total érem uns 800 cantaires, que situats en la cantoria que envolta la nau, a 25 m de alçada, dirigits pel mestre Pep Vila a través de pantalles, projectàvem la nostra música a quatre veus omplint el majestuós espai de la basílica ideat per Antoni Gaudí; moments que no oblidarem.

CANTAIRES DE LA CORAL SANT IGNASI

Soprano Mercè Burgos, contralts Mariola Bachmann, Cuca Galofré, Merche Santamaría, Angeles Furest, Astrid Möller, Maria Gomez, Marta Perdigó, tenors Oriol de Riba i Manel de Riba i baixos Ignacio Puig de la Bellacasa, Antoni Izquierdo i Joan de Riba.

Bàsicament es podria resumir en una paraula: EMOCIÓ! No cal dir que com a catòlics era un dia molt important, per la vinguda del Papa i tota la simbologia i sentiments que això representa, però també perquè no es pot ser testimoni de la “dedicació” d’un temple, ara ja Basílica, tots els dies. Com a amants de l’art, l’espectacular bellesa de l’obra de Gaudí fa que quedis esmaperdut en l’ambient des del primer moment. I, com a melòmans, era una de les poques, si no l’única, ocasions en les que podríem formar part i gaudir d’un cor de gairebé 800 persones interpretant peces d’una bellesa extraordinària en aquell escenari tan excepcional.

6:30 h. DEL MATÍ El metro de Barcelona ple de gent que, per un cop, no eren només els passatgers habituals d’aquestes hores d’un dia festiu: persones que tornen de “festa” o de treballar. Hi viatjàvem molts tipus de passatgers diferents però la nota curiosa era que, en el fons, tots imaginàvem que

anàvem cap al mateix lloc i ens somríem els uns als altres, tot fent una lleugera salutació amb el cap. Això ja és sorprenent i increïble, a Barcelona! Vàrem passar 3 controls de seguretat i confesso que tant els centenars de voluntaris com els cossos d’ordre públics, que a la fi estaven treballant, també somreien! Això sorprenia encara més.

Ja a dalt, a la cantoria, vàrem tenir força temps per assaborir la bellesa de l’entorn i van començar a emergir altres emocions: una barreja d’il·lusió, nervis, sentiment de fortuna per ser allà, admiració profunda, i també de companyerisme, d’amistat, de comprensió... i el temps anava passant, i els cors ens bategaven cada cop més.

CAP ALLÀ LES 9 h. Petit assaig per escalfar veus; la megafonia del cor, a través de la qual el director Josep Vila ens havia de donar instruccions, no funciona; en el llibret de la Cerimònia que ens acabàvem de donar hi havia petites peces gregorians que molts cantaires veiem per primera vegada; sentiment de pànic, però no hi havia temps de res i allò havia de sortir bé.

MANQUEN POCs MINUTS PER LES 10 h Tot és a punt, arriben els reis d’Espanya, se senten aplaudiments. Els cors s’acceleren una mica més. Passen els minuts, que semblen hores... tothom a punt, partitura en mà, expectant, sense saber si sortirà bé, com sabrem que el Sant Pare ja és aquí? Nervis, molts nervis!

I llavors, se senten crits i grans aplaudiments a l’exterior del temple, ja és aquí! Recordeu el ritus! En Josep Vila per les pantalles ens fa un senyal d’atenció i confiança.... i ens dona la primera entrada. Comencem a cantar “Al·leluia, lloem al Senyor”, veiem per les pantalles com Benet XVI toca la porta del temple que és tancada; i quan aquesta s’obre

Grup de la Coral Sant Ignasi, durant un dels assaigs que es van realitzar per a preparar la cerimònia de dedicació i declaració del temple de la Sagrada Família.

i fa les primeres passes cap endins es canta “Tu est Petrus” però, què sento: suor freda, pell de gallina a tot el cos, el cor a punt d’estallar, els ulls em ploren, la meua companya de la dreta salta del seient per sota la barra, s’abalança sobre la barana i comença a aplaudir... Exaltació!... d’Amor, de Fe, d’Il·lusió, d’Al·legria. Quelcom inexplicable!

El Papa resa l’Angelus i, quan torna, els escolanets canten “Nigra Sum” de Pau Casals a l’Altar gairebé eclipsats pels crits i aplaudiments de la gent. Però el Sant Pare s’atura al passadís, es gira, els mira i els escolta. Ell sap molt bé què significa per a ells. I arriba la fi: cantem “l’Hallelujah” de Haendel, malgrat que en els nostres cors voldríem continuar allà més i més.

Va ser una vivència meravellosa i inolvidable, un aconeximent històric viscut en primera persona que mai no podrem oblidar. Poques experiències a la vida et porten tantes emocions i tan intenses. I crec que l’ha gaudit moltíssima gent de tot el món, creients i no creients, perquè va ser un dia d’exaltació de la Fe Cristiana, és cert, però també de la Cultura, de l’Art i de sentiments d’il·lusió i empreudria, que tanta falta fan en aquests moments! De quina millor manera podríem ensenyar al món la nostra “multiculturalitat” tan aclamada per tots i, de vegades, tan absent en la realitat.

Sant Ignasi-Sarrià

Visita del Papa Benet XVI a Barcelona

L'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi elabora el menú que ha degustat Benet XVI en la seva visita a Barcelona

Un menú amb simbologia religiosa que cromàticament evocava la estacionalitat

NOEMÍ SÁNCHEZ

Departament de Comunicació Escola Superior d'Hostaleria i Turisme

L'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi (ESHTSI) ha elaborat i servit, per encàrrec de l'Arquebisbat de Barcelona, el menú que el Papa Benet XVI i el seguici que l'acompanyava des de Roma, van degustar el passat diumenge 7 de novembre, durant la seva visita a Barcelona. El dinar, per a un total de 170 persones, i creat en base a la gastronomia catalana de temporada, es va servir al Saló del Tro del Palau Episcopal, al costat de la catedral de Barcelona. El passat 1 de setembre, l'ESHTSI va fer arribar a través del P. Enric Puig, SJ., coordinador de la visita apostòlica del Sant Pare a Barcelona, una proposta de menú composta per 3 primers, 3 segons i 3 postres, entre els que l'Arquebisbat va realitzar la selecció final.

Els estudiants i professors del curs d'especialització en Alta Cuina van ser els responsables de l'elaboració del menú, i el servei del dinar va ser realitzat pels estudiants i professors d'Hostaleria, Restauració i Sumilleria de l'escola. Des de la coordinació de l'àrea tècnica de l'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi, van afirmar que *“l'alt nivell de compromís i de significat de l'esdeveniment requereix la millor resposta professional, com equip tècnic i com escola”*, i asseguren que *“serà una data per a recordar amb satisfacció.”*

El menú pretén ser una proposta amb arrels, actual, i avantguardista. Amb arrels, perquè els plats han estat escollits de la cuina tradicional catalana de temporada; actual, perquè incorpora les tècniques que utilitza l'alta gastronomia catalana, referent mundial; i avantguardista, en l'estè-

tica, rememorant l'evolució que la obra d'Antoni Gaudí representa per a la posteritat.

El plat entrant del banquet episcopal va ser **“Crema de moniato i castanyes, amb codony i ganaxe de botifarra negra amb pinyons”**. En la seva elaboració es va respectar el sabor original i el dolçor dels seus ingredients. El codony es va cuinar al buit amb un *coupage* de Gegustraminer i Mistela, i amb la botifarra negra es va elaborar una *ganache*, terme francès que, usat normalment en pastisseria, defineix la unió entre una nata semimuntada i un greix que acostuma a ser xocolata. Això va donar com a resultat un bombó de botifarra negra amb una agradable textura.

A continuació es va servir **“xai de llet desossat, amb terrina de patata, melmelada de ceba i salsa de mel i romaní”**. Per a la seva elaboració, els

alumnes de l'ESHTSI es van inspirar en un plat de marcada arrel tradicional, adaptant-lo a les tècniques culinàries actuals. El xai es va servir desossat i en forma cilíndrica salsejat amb una *demi-glace* de xai. Un milfulls de patata i parmesà embolicat amb cansalada, un coulis d'escalunya i melmelada de ceba vermella, i una salsa de mel i romaní varen acompanyar el plat.

La **“Crema catalana”** que va concloure el menú estava composta per un babà amb crema de caramel, gelat de canyella, teula de llet i granissat de llimona. La recepta, que respectava el sabor i els ingredients de la tradicional crema catalana, mostrava en la seva presentació una important dosis de creativitat aportant un aspecte innovador i actual acord amb l'alta gastronomia.

Va ser un menú amb simbologia religiosa que cromàticament evocava la estacionalitat.

Per a aquesta ocasió, com a gentilesa de Codorníu, es va servir amb el primer plat, Jaume Codorníu, un cava elegant i únic fet amb un *cupatge* d'una refinada selecció de les varietats Chardonnay i Parel·lada. Amb el segon plat, els comensals van degustar el vi negre de criança Les Masies de Poblet 2008, que neix de la inquietud d'elaborar un vi afruitat que expressi al màxim les característiques organolèptiques de la *pinot noir*, i per a acompanyar la crema catalana es va seleccionar el vi dolç Juxtamare Malvasía, originari de les Illes Balears i caracteritzat pel seu potencial aromàtic. Un vi dolç, sec, fresc, consistent, complex i ben estructurat.

“ Estem molt satisfets d'aquest encàrrec que, encara que significa una complexa organització i una gran responsabilitat, també significa una gran confiança i prestigi per a la nostra escola d'hostaleria. [...] Il·lusió i professionalitat amb la que l'equip d'Alta Cuina ha elaborat el menú, la implicació dels estudiants que han realitzat el servei, i la responsabilitat i el saber fer de l'equip de coordinació del centre.”

Carmina-Solà Morales

Directora de l'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi

Sant Ignasi-Sarrià

Escola Superior d'Hostaleria i Turisme

L'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi, creada el 1989, és un centre d'ensenyament professional i continu que, promogut per la Companyia de Jesús, ofereix un model de formació professional de qualitat amb un plantejament integrador, coherent i vinculat a les necessitats del món laboral. En seu afany de treballar per a l'excel·lència, l'ESHTSI forma professionals de gran qualitat humana, compromesos amb la professió i amb coneixements teòrics i pràctics que capaciten per a respondre amb motivació i originalitat a les demandes professionals.

El centre forma part de Jesuïtes Educació, Fundació constituïda per a consolidar la missió educativa de la Companyia de Jesús, i per a donar una resposta eficaç als reptes educatius que actualment es plantegen en els seus diferents centres i avançar cap a una millor qualitat d'ensenyament.

Fer, ser i comprometre's

JOAN BASSAS I ARNAU [P. 1972]
Director Sant Ignasi-Sarrià 2003-2010

Per segona vegada surto del Sant Ignasi-Sarrià. La primera, l'any 1972, ho vaig fer com a alumne. Ara, la segona, el 30 de juny del 2010, com a director general. Són maneres diferents d'acabar l'escolaritat. Quan acabes una etapa en fas balanç, recordes els moments viscuts, les amistats forjades, i fas abstracció del que has après.

És cert que del 2003 al 2010 he fet de director general. Fer és acció i és ocupació des de la responsabilitat que et pertoca. I aquí rau una important diferència entre la meva sortida com a alumne i la d'ara com a director. Podia dir sóc el director o, millor dit, faig de director, però ara ja no ho sóc. Com a alumne sóc i seré per sempre antic alumne del Sant Ignasi-Sarrià. Aquesta és la principal diferència, ser alumne o antic alumne dels jesuïtes de Sarrià no és una situació, és una condició. És quelcom consubstancial, queda incrustat en aquelles condicions que defineixen el SER. Conformen la pròpia identitat, i fins i tot alguna de les característiques de la manera de ser.

Un altre aspecte és que aquest article l'escriu des del meu despatx de director general dels jesuïtes de Casp, al centre de la ciutat. No ho considero un canvi de feina, encara que sí un canvi de lloc. Per tant, podem dir que és una deslocalització, això que avui dia està tant de moda. De la mateixa manera que puc dir que estic deslocalitzat, en cap moment m'he sentit descol·locat. Aquí hi ha la diferència entre una

feina i una missió. L'entorn és similar i el discurs idèntic. No és lloc ni desconegut ni inhòspit. Comprometre's amb la missió de l'educació amb una pedagogia ignasiana té lleugers matisos segons temps, llocs i persones. Anar a una feina diferent, amb estratègies i finalitats fins i tot contradictòries pot descol·locar el més centrat.

Com deia en la darrera editorial de la revista A una, he intentat aportar més el que sóc que no pas el que sé. Estic segur que he aportat les meves competències i les meves incompetències de pensament, paraula, obra i omissió. De les primeres, en bon moment van ser; de les segones, us en demano sincerament disculpes.

En el moment del meu comiat vaig voler explicar el secret de la meva estimació pel Sant Ignasi-Sarrià. Ho il·lustrava amb dues fotografies fetes al mateix lloc, al jardí d'entrada del col·legi. En una amb la família, quan no tenia encara els dos anys; en l'altra, pocs dies després de saber que continuaria la meva missió en un altre lloc. Les separen 55 anys i servien també per comprovar que l'home evoluciona o es degrada, segons es miri. D'aquí la càrrega afectiva que hi ha impregnada. Deixo de fer de director al Sant Ignasi, però sempre en seré un antic alumne. Ens trobarem en altres ocasions i sempre hi haurà motius de complicitat en aquest ampli col·lectiu dels Antics Alumnes del Sant Ignasi-Sarrià.

“Com a alumne sóc i seré per sempre antic alumne del Sant Ignasi-Sarrià. Aquesta és la principal diferència, ser alumne o antic alumne dels jesuïtes de Sarrià no és una situació, és una condició”

JOAN BASSAS I ARNAU

El privilegi de servir al Sant Ignasi des de la direcció

ANTONI PARELLADA MONTORO (P. 1974)
Director Sant Ignasi-Sarrià 2010

En el moment d'iniciar el meu servei com a director del Sant Ignasi, el primer que escau és començar agraint a la Direcció General i al Patronat de Jesuïtes Educació la confiança que han dipositat sobre la meua persona. Una confiança que des del primer moment ha anat lligada a suport i a treball conjunt per preparar aquesta nova etapa; en definitiva, una confiança que adquiria ple sentit mentre es convertia en un encàrrec de la Xarxa i en xarxa.

També vull fer un agraïment públic a tot el col·lectiu de persones que formen el magnífic col·legi del qual he deixat de ser director, el Kostka de Jesuïtes Gràcia, però no he deixat pas de tenir-lo ben guardat en el meu cor. Ells m'han ensenyat el que s'espera d'un director de col·legi i d'ells he tingut l'oportunitat d'aprendre tantes i tantes coses.

Arribo emocionat. Per a una persona que fa 45 anys entrava per aquesta porta com a alumne i que fa 30 anys ho feia per treballar com a professor, podreu comprendre que posar-se a servir l'escola des de la direcció té la seva càrrega emocional.

Arribo amb humilitat i amb el màxim respecte per l'enorme vitalitat i capacitat de desplegar projectes que té el Sant Ignasi. Una de les frases típiques d'aquests dies era: "Tu ja t'ho coneixes, allò". I no és del tot veritat. La de coses que s'han tirat endavant sota el lideratge de Joan Bassas durant aquests 7 darrers anys: la Infantil, la remodelació impressionant d'instal·lacions, la certificació ISO en gestió per qualitat... I

mentencio aquestes com a exemple de les que són més cridaneres i visibles, però quants i quants projectes nous en cadascun dels sectors es deuen haver desplegat al llarg d'aquests últims 7 anys. Doncs bé, arribo amb tota humilitat i respecte a aquesta riquesa i espero poder-me anar-hi integrant.

Arribo amb confiança, no en mi mateix, que també, sinó en totes i tots els que formen el Sant Ignasi-Sarrià. Una altra de les frases més repetides aquests dies era: "Tornes a casa". Sí, torno a aquest concepte de casa on es dona una forta dosi de confiança en les persones, en els seus projectes i en les seves decisions. Torno a casa i és per això que em sento plenament confiat en totes les persones que avui formen part d'aquesta institució.

Arribo amb esperit de servei. Ja estava molt convençut que aquesta és la funció principal d'una tasca directiva: posar-se al servei de les persones i dels projectes als quals ha d'acompanyar. Però, aquests set anys de direcció d'escola m'han convertit en un defensor aferrissat del tema.

I finalment, arribo, i m'agradaria subratllar-ho i en negreta, amb una gran experiència i vivència de xarxa. He pogut experimentar com sentir-se un nus de la Xarxa Jesuïtes Educació és enormement enriquidor i alhora et permet enriquir enormement els altres. He pogut copsar amb la meua pròpia experiència que els reptes d'avui, que són molts, tenen difícil solució si camines sol. S'obren horitzons de solució si les possibilitats de tots formen part de les teves pròpies possibilitats. Us ben asseguro que no és un problema de dimensions, ni de recursos, sinó que junts podem arribar tots i cadascun més lluny que no pas amb esforços individuals. Una idea de xarxa que estenc a l'interior de la casa ja que crec que també ha de ser possible crear sinèrgies i beneficis mutus entre els diferents sectors que componen el Sant Ignasi.

Bé, així és com hi arribo, i què em trobo? Sóc conscient, observant els objectius estratègics que s'han establert per a aquest curs i escoltant com Joan Bassas em parlava del futur del Sant Ignasi, que hi ha una sèrie d'oportunitats molt clares que cal aprofitar per tal que la institució faci un bon salt qualitatiu endavant i segueixi sent aquest referent tan preuat en molts temes.

L'oportunitat d'acompanyar Turisme Sant Ignasi en el seu procés de canvi cap a un entorn i desenvolupament plenament universitari. Això obre una gran horitzó als nostres Estudis Professionals de renovar-se i ampliar-se i fer-ho dins del projecte d'FP de Jesuïtes Educació.

Estem davant de l'oportunitat de la innovació didàctica i el desplegament de la tecnologia i la xarxa virtual al servei de l'aprendre a aprendre: aules multimèdia, projecte 1x1 amb alumnes amb portàtils com a eina habitual d'aprenentatge, treball cooperatiu i per projectes. En definitiva, la porta al paradigma didàctic de la nova societat del coneixement que el segle XXI ens està plantejant.

“Arribo amb confiança, no en mi mateix, que també, sinó en totes i tots els que formen el Sant Ignasi-Sarrià.”

ANTONI PARELLADA

Estem davant de l'oportunitat d'interpretar l'excel·lència en una escola amb alt sentit de la rigurositat i la feina feta amb qualitat, però alhora amb una vocació, que constitueix part de la seva identitat, per acollir a tots els alumnes que creguin en el seu projecte.

L'oportunitat d'introduir l'anglès com una llengua d'ús en diferents activitats de la vida escolar dels nostres alumnes responent així a una necessitat de competència comunicativa imprescindible en el disseny de futur dels nostres nois i noies.

L'oportunitat de conèixer i desplegar el nou Model de Pastoral amb el qual recentment s'ha dotat Jesuïtes Educació i que ens pot permetre avançar en la formació integral del model de persona que defineix el nostre ideari.

I, no hi podia faltar, l'oportunitat que representa el nostre compromís amb la fundació Carles Blanch i el seu centre St. Jaume. Expressió de la nostra sensibilitat social vers totes aquelles persones i situacions que es troben en els marges d'aquesta societat en la qual desenvolupem i a la qual dirigim la nostra tasca educativa.

Acabo, com no podia ser d'una altra manera, expressant el meu compromís de treballar i donar suport a aquestes i a totes les altres oportunitats que vagin sorgint de fer créixer el Sant Ignasi, d'estar proper a les persones quan ho necessitin i de fer que els nostres alumnes es creguin això de ser homes i dones per a i amb els altres.

antics

noticiari

matrimonis

Enric Rebés Félix M. Carmen Oterino Casaseca	1987
Federico Riera-Marsà Welsch Andrea Zazurca	2000
Marc Pocurull Piñero Pilar Grau Paré	2001
Rosa Coma Gené Francesc Bassas i Bullich	2002 2002
Maria Porta Ferrer Rodrigo González Moreno	2003

naixements

<i>Primer fill</i> Valèria Alfredo Alemany Contreras Rosa Ana Martínez Borrás	1989
<i>Albert i Elena</i> Àlex Barba Cuscó Inés Boj Indurain	1994
<i>Laura</i> Alberto Ferreres G. de San Miguel Maria Sales	1998
<i>Francesc</i> Natàlia Tovar Gomis David Prous Blancafort	2000
<i>Segon fill</i> <i>Ricard</i> Ricard González Barceló Alba Saumell Silben	1990
<i>Inés</i> Pablo Bofill Negra Isabel García-Nieto De Muller	1994

<i>Georgina</i> Ricardo García Nieto Georgina Mirambell	2000
<i>Tercer fill</i> <i>Álvaro</i> Bernardo Bori Recolons Ana Cruz Vázquez	1986
<i>Mateo</i> Pablo Font Torrent Ana Busquets Unsain	1992
<i>Quart fill</i> <i>Álvaro</i> Joan Pons Gomar Inés Echevarria Mendiguren	1984 1988

<i>Cinquè fill</i> <i>José Alfredo</i> Ana Baurier Trías Eduard Rovira Masachs	1984 1984
---	--------------

defuncions antics

1934 Pedro Nogués Ribas	
1935 Carlos Fisas Comella Raimon Pániker Alemany	
1941 Pablo Vilella Ferrer	
1946 Josep Juanet Garigó	
1947 Francisco García-Munté López Luis Sales Ibañez	

1948 Pedro Marcet Mundó	
1949 Enrique Montobbio Etxevarría	
1951 Pablo Montesino-Espatero Julià	
1952 Ricard Fernández Padró	
1955 Ignasi Bonmatí Berenguer	
1956 Gaspar Guasch Ruidor Francesc Rubiralta Vilaseca	
1960 Josè Luis Gasch Riudor	
1961 Ignacio De Ventós Mas Eduardo Manuel Sánchez Junco	

1962 Salvador Massuet Casas Jordi Sentís Bonet	
1970 Juan Luis Bernadí Fernández	

1977 Pere Fajas Coll	
1981 José Luis Rovira Fontanals	

1990 Juan Carlos Teresa Lorenzo	
1999 Maria Carreras Godall	

defuncions familiars

<i>Enrique Montobbio Etxevarría, germà de</i> Mariano Montobbio Etxevarría Carlos Montobbio Etxevarría Jose Montobbio Etxevarría, SJ Jorge Montobbio Etxevarría	1944 1947 1951 1958
---	------------------------------

<i>Francisco García-Munté López, germà de</i> Antonio García-Munté López	1944
--	------

<i>Raimon Pániker Alemany, germà de</i> Salvador Pániker Alemany	1944
--	------

<i>Ignasi Bonmatí Berenguer, germà de</i> Alfonso Bonmatí Berenguer Xavier M. Bonmatí Berenguer	1953 1956
---	--------------

<i>Pedro Marcet Mundó, germà de</i> Ramón Marcet Mundó Francisco Javier Marcet Mundó	1955 1955
--	--------------

<i>Jordi Sentís Bonet, germà de</i> Jaume Sentís Bonet	1959
--	------

<i>José Mayans Comella, pare de</i> Santiago Mayans Sintes José Luis Mayans Sintes	1960 1961
--	--------------

<i>Carmen Lezo Calvo, mare de</i> Joan Mario Viayna Lezo	1960
--	------

<i>Maria Trillo Blanch, mare de</i> Juan Soler Trillo Jacinto Soler Trillo	1963 1970
--	--------------

<i>Pablo Montesino-Espatero Julià, germà de</i> Camilo Montesino-Espartero Julià	1964
--	------

<i>Genís de Tera Teixidor, pare de</i> Genís de Tera Doménech	1964
---	------

<i>Pedro Nogués Ribas, pare de</i> Jorge Nogués Antich Francisco J. Nogués Antich	1967 1965
---	--------------

<i>Luis Conde Borrás, pare de</i> Luis Conde Möller Esther Conde Möller Carlos Conde Möller	1968 1974 1977
---	----------------------

<i>José Luis Rovira Fontanals, germà de</i> Aurora Rovira Fontanals Mª Rosa Rovira Fontanals Mª Paz Rovira Fontanals	1979 1984 1987
--	----------------------

<i>Pere Fajas Coll, germà de</i> Lluís Fajas Coll Josep Fajas Coll Neus Fajas Coll Núria Fajas Coll	1980 1983 1984 1989
---	------------------------------

<i>Ramona Mª Pallejà Bosch, mare de</i> Pere Moles Pallejà Albert Moles Pallejà	1981 1985
---	--------------

<i>José Luis Gasch Riudor, pare de</i> Luis Gasch Cabot Silvia Gasch Cabot	1990 1992
--	--------------

<i>Juan Carlos Teresa Lorenzo, germà de</i> Pedro Teresa Lorenzo	1991
--	------

<i>Francesc Rubiralta Vilaseca, pare de</i> Francesc Rubiralta Rubió Anna Rubiralta Rubió	1995 2007
---	--------------

<i>Juan Luis Bernadí Fernández, pare de</i> Elena Bernadí Guitart	2001
---	------

Notícies breus

Joan M. Tintoré Turull (P. 1945) i expresident de l'Associació ha promogut la constitució de *The Association of Centenary Tennis Clubs* que té caire internacional i en la que ja hi participen 52 clubs de tennis del món que tenen més de 100 anys.

FE D'ERRATES

En el noticiari de l'Estol 284 es va publicar:

Pol
Iñigo Segura Santamaria 1993
Ricardo De Alfonso Carreras

quan hauria de dir:

Pol
Iñigo Segura Santamaria 1993
Marta Montfort

Reunión en Montserrat

de presidentes y representantes de Asociaciones de Jesuitas de España

JOSEP Mª JANÉ (P. 1964)

El actual presidente de la Federación Española de Asociaciones de Antiguos Alumnos de Jesuita Gonçal Fàbregas de Casp (Barcelona) ha querido organizar este encuentro en el Monasterio de Montserrat, para así dotarlo de una clara simbología ignaciana.

Mediante un estructurado debate, se ha intentado definir para los próximos años la línea más conveniente y el plan de actuación, con ocasión del cambio de la Junta Directiva. José Ramón Urizar de la Asociación del Colegio de Nuestra Señora de Begoña (Bilbao), ha creído conveniente para asumir el cargo de nuevo presidente, que la voluntad de servicio de la Federación se adecue al máximo demandado por las Asociaciones de Antiguos Alumnos, definido con respecto a:

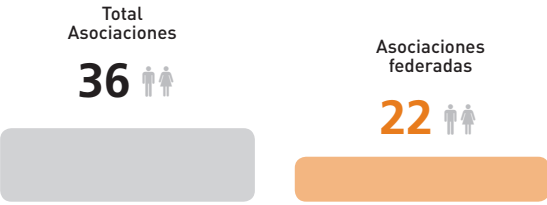
- Fomento a la creación de las nuevas Asociaciones.
- Ámbitos de actuación e intercambio de experiencias.
- Puntos de encuentro entre Centros Escolares y Centros Universitarios.
- Análisis y evaluación de la Confederación Europea y en la Unión Mundial.
- Criterios composición de los miembros de la nueva Junta Directiva.

Reunió Senat d'expresidents

El passat 18 de novembre es va celebrar la reunió del Senat d'expresidents de l'Associació. Hi van participar, Josep-D. Guàrdia i Canela (P. 1961), Pere Grau i Verdaguer (P. 1954), Joan M. Tintoré Turull (P. 1945), Ricard Santomà Boixeda (P. 1962), José Manuel Casasnovas Roldós (P. 1970), Juan Alberto Valls-Jové (P. 1948), Andrés Espinós Tayà (P. 1937), P. Antoni Roigé i Fernando Coll Monegal (P. 1954)

Asociaciones Compañía de Jesús en España

La Asociación de Antiguos Alumnos Sant Ignasi és una associació federada.

Centros de la Compañía de Jesús en España

(Colegios, Escuelas y Universidades)

49

Antiguos alumnos representados en el Congreso de Asociaciones de Antiguos Alumnos de la Compañía de Jesús de Bilbao

136.000

LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA

Gabriel Guerrero

President del Col·legi de Farmacèutics d'Andorra (P. 1998)

Sóc Gabriel Guerrero Ruiz i sóc antic alumne de les aules del Col·legi Sant Ignasi. La relació de l'escola Sant Ignasi-Sarrià amb la meua família, família Guerrero, va començar ara ja fa força temps, quan el meu difunt pare va estudiar a les mateixes aules en què ho varem fer, posteriorment, la meua germana Carla, el meu germà Salvador i jo.

Vaig passar a formar part de la Junta Directiva del Col·legi de Farmacèutics d'ANDORRA a l'edat de vint-i-tres anys, com a vocal. Després de dos anys de vocalia i un any més de secretariat vaig ser escollit President del Col·legi de Farmacèutics, càrrec que ostento fins al dia d'avui. Som un Col·legi petit, però d'un petit gran país. En l'actualitat, hi ha 60 col·legiats i col·legiades que formem un grup de professionals compromesos en la defensa d'un desenvolupament impecable de la nostra professió, el qual no seria capaç de liderar sense l'empremta que em va deixar el meu pas per l'escola.

Els Jesuïtes de Sarrià van significar l'assentament d'uns valors ja cultivats en gran part dins l'àmbit familiar. Uns valors que dirigeixen les petites decisions diàries així com també les més importants. La nostra societat ens imposa un compàs, de vegades massa ràpid, que no ens permet aturar-nos a reflexionar sobre allò que s'ha fet i com s'ha fet. Encara que ja fa força temps del meu pas per l'escola, la moral, els principis i els valors inculcats continuen inalterats.

Tinc vint-i-nou anys i afronto el futur amb ganes. La vida, tot sovint, ens sorprèn amb reptes però, per naturalesa, sóc optimista i crec que amb il·lusió es pot superar qualsevol obstacle. El Principat d'Andorra és un país ple de possibilitats per oferir i, amb l'esforç de la gent que posseeix els nostres mateixos valors, els valors que tots estimem, serem capaços d'arribar allà on ningú ens ha portat encara.

GABRIEL GUERRERO RUIZ

és farmacèutic i ortopeda. Actualment dirigeix el Grup Guerre, que agrupa tres oficines de farmàcia a Andorra i altres botigues. És el president del Col·legi de Farmacèutics d'Andorra.

JOAN MATABOSCH I GRIFOLL

és el director artístic del Gran Teatre del Liceu des de la temporada 1999 – 2000, la de la reinauguració, després del fatídic incendi del 31 de gener de 1994, que va reduir-lo a cendres. Ha estudiat ciències de la informació, sociologia i música (piano i cant).

Amb tant sols cinc anys va entrar per primer cop al Liceu, i ha reconegut que una de les seves peces operístiques favorites és l'escena final de l'òpera *Roberto Devereux* (G. Donizetti), interpretada per la soprano catalana Montserrat Caballé.

LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA

Joan Matabosch

Director artístic del Gran Teatre del Liceu (P. 1979)

Com va començar la teva vocació musical i com vas entrar al Liceu?

Vaig entrar a treballar al Liceu com a responsable del departament de Dramatúrgia en un moment en què Josep Caminal, aleshores director general del Teatre, s'estava plantejant dotar el Liceu d'un departament d'aquesta mena en la línia del que és habitual en els teatres centre-europeus. Va ser a partir de l'assumpció d'aquestes responsabilitats que vaig arribar a col·laborar amb Albin Hänseroth, com a adjunt. Posteriorment va ser el mateix director general qui em va demanar dirigir artísticament el Teatre. Lamento que soni poc romàntic, però no crec que aquesta sigui una feina que es pugui fer simplement amb vocació. La vocació –que la feina t'agradi i que els objectius de la institució que serveixes t'apassionin– em sembla imprescindible, però tan essencial com això és tenir el cap molt fred. Es tracta de gestionar una institució artísticament molt complexa i és necessari preservar els objectius artístics, institucionals, de difusió i de gestió de les temporades enmig de tensions, debats i opinions de tota mena. Per gestionar tot això, amb passió no n'hi ha prou. La meua entrada al Liceu va coincidir amb un moment molt delicat de la història de la institució. En plena reconstrucció de l'edifici, després de l'incendi del 1994, resultava fonamental distingir entre el Liceu com a contenidor (l'edifici, en ple període de reconstrucció) i el Liceu com a institució cultural, amb un projecte important per al patrimoni artístic del país. Les tempora-

des que es van celebrar en diversos teatres i auditoris de la ciutat durant aquell període van ser molt importants per obrir la institució a la ciutadania i per defensar l'art de l'òpera com un art que expressa l'experiència humana, també la nostra. De tal manera que el procés paral·lel de reconstrucció de l'edifici tingués el sentit de retornar al país no només una institució emblemàtica, sinó també un art dels nostres dies.

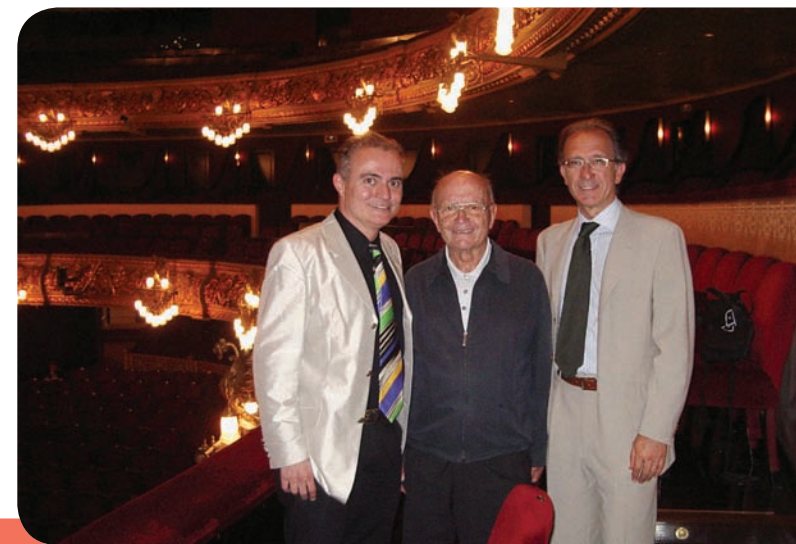
Quins records tens del col·legi (positius i negatius)?

Ignoro si els records negatius han quedat esborrats per obra i gràcia de la memòria selectiva, perquè els meus records són només positius. I no només per les moltes anècdotes viscudes en aquesta casa amb companys de promoció, sinó sobretot per la sensació que la rigorosa formació rebuda al col·legi va formar part d'un pla molt ben travat per afavorir en el jove estudiant l'assumpció de responsabilitats, la distància crítica, la sociabilitat i l'afany de superació. Molt més que els coneixements concrets apresos en cadascun dels cursos, crec que ha estat aquest equipament el que ha estat important del meu pas pels jesuïtes. Dels records del Sant Ignasi de l'època no em puc estar, però, d'esmentar alguns dels professors. Alguns d'ells lamentablement no els he tornat a veure més, però he pensat sovint en la influència enorme que van tenir en algunes de les decisions que vaig haver de prendre després en la vida professional. Des del pare Roigé al pare Vila o al germà Marcet; des del Sr. Manzanal a l'Esther Iglesias, el Sr. Belmonte o el Sr. Pérez. Encara recordo amb tendresa que quan, als darrers cursos, vaig escollir ciències amb la intenció d'estudiar enginyeria, el meu tutor de l'època em va convocar i em va dir: “Només vull que sàpigues que t'equivoques i que algun dia te n'adonaràs. Et recomano que facis el que has decidit, però que quan t'adonis de l'error simplement no t'estranyis

gens i l'esmenis sense donar-li cap importància”. Tenia molta més raó del que vaig ser capaç de reconèixer en aquell moment, i anys després aquelles paraules em van servir molt per prendre la decisió difícil de canviar una carrera per una altra.

Què diries als joves perquè eduquessin la seva afició musical?

Gaudir de la música no és, en essència, diferent de gaudir de qualsevol altre art. Consisteix a projectar la nostra pròpia experiència en la forma de l'objecte artístic i pressuposa tres coses essencials: informació del codi del qual s'ha servit l'autor, identificació del sentit i sensibilitat per reviuir-lo en cada matís formal de l'obra. Dins del món de l'art, la singularitat de l'òpera radica en la seva complexitat formal i, per tant, en la seva immensa complexitat potencial de sentit. Anar a l'òpera amb la intenció de, simplement, escoltar música, pot ser perfectament legítim però es troba molt lluny del potencial expressiu d'aquesta forma musical i teatral. Què s'ha de fer, doncs, per gaudir de l'òpera o de qualsevol altre art? Anar-hi, familiaritzar-s'hi, conèixer el codi, fer l'esforç d'entendre el que ens proposa, insistir-hi, i no limitar-nos a un sol art perquè tots són complementaris.

Exalumnes al món

Jordi Sánchez (P. 2004)

Exalumne Cicle Formatiu de Grau Superior de Realització d'Audiovisuals i Espectacles

JORDI SÀNCHEZ

és exalumne del cicle formatiu de grau superior de Realització d'Audiovisuals i Espectacles (2002-2004). Estudiant de Periodisme a la UAB, va marxar amb una beca Erasmus a Corea del Sud, on ja porta un any i mig estudiant a la Hankuk University Of Foreign Studies i treballant com a DJ en el barri de Hongdae, a Seül. Aficionat a la imatge, cinema i vídeo, ha col·laborat també en alguns rodatges, en algun dels quals ha actuat.

Un dia agafes les maletes i marxes amb un programa d'intercanvi a estudiar a Corea del Sud. Per què et vas decidir per aquest país?

En un principi m'interessava anar al Japó. Sempre m'havia atret aquell país i des de ben petit somiava d'anar-hi i veure de prop tot aquella meca de tecnologia, videojocs i manga que tan bé ens saben vendre. Després d'un viatge llarg per Japó, el 2008, encara en tenia més ganes, però en demanar el programa d'intercanvi de la universitat, em vaig trobar que no hi havia acords amb Japó però sí amb Corea del Sud. De manera que em vaig plantejar més seriosament anar a Corea. L'idioma semblava més fàcil, i el fet que fos un país menys conegut que la Xina o el Japó feia més interessant la idea d'anar a parar allà i continuar formant-me com a periodista. Després d'aquest primer any a Seül, des del meu punt de vista puc dir que Corea del Sud és un país més per viure-hi, i Japó més per visitar-lo.

Arribes en un país amb una llengua i cultura molt diferents de la nostra. Explica'ns algun costum o tradició que et causés o encara et causi sorpresa. Una de les coses que més xoquen és el respecte entre les persones i el concepte de jerarquia. Hi ha respecte per la gent gran, i entre la gent jove. De seguida que coneixes coreans, et pregunten l'edat, perquè segons si ets més gran o més jove que ells, utilitzaran un nivell diferent de llenguatge. Per l'idioma coreà podem saber molt de la seva manera de ser i de com tracten les altres persones. També sorprèn molt la manera que tenen de parlar. Nosaltres som més directes i diem les coses tal com són. Ells utilitzen recursos per donar voltes i no dir les coses tan directament, i eviten la discussió. Això al principi pot donar lloc a bastants malentesos, però és qüestió d'acostumar-s'hi i saber-los interpretar o, tal com diuen ells, "llegir-los l'atmosfera". Una altra cosa que impacta és com de viva és la ciutat: podem trobar establiments oberts i funcionant a qualsevol hora del dia. Hi ha barris que no dormen, i fins i tot algun districte amb grans magatzems on pots estar comprant roba fins a altes hores de la matinada!

I ara a la inversa, què creus que sorprèn els coreans dels occidentals o, en aquest cas, dels catalans? La majoria de coreans admiren la passió i esperit de llibertat que tenim els europeus. Coneixen ben poc la diferència entre Catalunya i Espanya, i quan els explico la situació queden sorpresos que en un mateix país hi hagi tanta

varietat de llengües, cultura i tradicions. Allà tot és més aviat uniforme, i són un país molt unit i homogeni. També els sorprèn que es pugui viure en parella sense estar casats (ells són molt conservadors en això), o que les drogues estiguin tan esteses i poc penalitzades.

Explica'ns el teu dia a dia a Seül.

No varia gaire del dia a dia universitari de Barcelona. Les classes ocupen bona part del dia. La diferència és que la majoria d'estudiants acostumem a viure o bé dins el campus o bé molt a prop, de manera que el barri on visc sembla un poble, i t'hi pots trobar companys i personal de la universitat a qualsevol lloc on vagis. Els coreans fan molta vida dins el campus, hi tenen els clubs, ja siguin esportius, culturals, religiosos... i sovint munten petites fires i festivals. Els agrada molt la festa, menjar plegats i beure fins tard. Pel barri també s'acostuma a anar als karaokes, bars o altres locals: l'oferta d'oci és immensa i disponible a tota hora. Els bars són oberts fins ben tard, i molts d'ells plens a tota hora.

Estudies, col·labores en una revista i treballes com a DJ en un bar musical...et sents acollit i integrat en aquestes diferents esferes pels sudcoreans?

A Corea no hi ha gaire immigració, i es podria dir que no hi ha racisme. De manera que ser estranger pot portar molts avantatges. Això m'ha donat oportunitats de feina i de fer amistats que no m'hauria imaginat mai. Estic molt content del tracte que rebo i, tot i que l'idioma sembla un impediment, al cap i a la fi, qui es vol entendre, s'acaba entenent. També requereix esforç per part meua: en moltes ocasions m'he vist envoltat de coreans xerrant a la seva sense recordar que jo no els entenia, però amb el pas del temps, i amb una mica de paciència, tard o d'hora un pot recollir alguns fruits. Suposo que

depèn de les ganes i esforç que un mateix hi vol dipositar. Com més donem, més rebem.

Quins plans tens, un cop finalitzis els teus estudis?

No m'agrada fer plans a llarg termini. De moment estic a gust a Seül, i veient tal com està la situació a Espanya, es podria dir que no tinc gaire pressa per tornar. No descarto buscar i trobar feina aquí. Si tot segueix anant tan bé com fins ara, no veig per què hauria de marxar d'aquí. Aprenc noves coses dia a dia i estic acumulant experiència, i això m'encanta.

I ja per acabar, explica'ns algun record que guardis del col·legi.

El cicle de grau superior de Realització d'Audiovisuals i Espectacles va ser una molt bona etapa de la meua vida. Allà vaig conèixer grans persones, no només estudiants, sinó també bons professors amb els quals vam treballar junts durant el curs i ens vam divertir molt. Crec que tothom en guarda molt bon record. Un curs tan pràctic et posa a prova en tota mena de situacions, i vaig tenir la sort d'aprendre moltíssim i de conèixer gent meravellosa amb la qual mantinc una gran amistat.

ETS EXALUMNE DEL SANT IGNASI-SARRIÀ I VIUS A L'ESTRANGER?

Posa't en contacte amb nosaltres i explica'ns la teua experiència! antics.santignasi@fje.edu

TROBADES
DE PROMOCIÓ

Año del traspaso de los 63 años

Promoción 1963

FERNANDO ALFONSO MORAGA LLOP (P. 1963)
Delegado de promoción

El pasado día 20 de abril, los delegados de la Promoción 1963 convocamos a todos sus miembros a una nueva reunión de promoción; la última se había celebrado hacía ya tres años. En este 2010, año en que la mayoría de nosotros, de la Promoción del **sesenta y tres**, hemos saltado la barrera de los **sesenta y tres años**, creímos que era un buen momento para encontrarnos nuevamente.

El encuentro se inició a las 19,30 horas en la Capilla del Colegio. Nuestro compañero el jesuita Pep Baquer organizó, junto con el Consiliario Antoni Roigé, una misa que resultó muy emotiva. Durante la celebración de la misma tuvimos un recuerdo y una oración especial para nuestros profesores y compañeros desaparecidos, y al final de la misa Javier Garrido Lagunilla nos dirigió unas palabras muy emotivas.

Después nos encontramos en el Real Club Náutico de Barcelona en una cena perfectamente organizada por Juan-José Espinós. La reunión fue un éxito por la gran participación, más de 60 compañeros, todos muy vitales y en forma. Otro número importante se excusaron por enfermedad o por estar ausentes de Barcelona.

Y como siempre al final el deseo de una próxima reunión, la que será ya una preparatoria de las Bodas de Oro de la salida del Colegio (2013). Gracias a Todos, al Colegio y a la Asociación.

LA COMISIÓN DE DELEGADOS

Jorge Alcover García-Tornel, Ignasi Baquer Miró, Joaquín Cabané Fité, Juan José Espinós Solís, Emilio Gutiérrez Fernández de Lienres, Fernando-Alfonso Moraga Llop, José Ramón Remolina Carral y José Schröder Quijano.

De Planoles a Montserrat caminant!

Fundació La Vinya (Bellvitge-L'Hospitalet)

MIREIA GOMÀ (P. 2002) I XAVI LOZA BALANZÓ

El passat mes de juliol, el grup de joves del Casal al vent! - Fundació La Vinya (Bellvitge, L'H.) vam seguir el recorregut del GR4. El dia 20 vam sortir de Planoles a la mateixa hora que el sol, i durant deu dies vam travessar 3 comarques diferents. Durant aquest dies vam poder, per exemple, conèixer pobles de l'interior de Catalunya dels quals mai havíem sentit el nom, parlar amb la seva gent i entendre que la vida senzilla dels pobles permet oferir un got d'aigua als que passen per casa seva sense esperar res a canvi.

Van ser dies de caminar molt i aprendre a passar amb poques coses, a cuinar el sopar per tot el grup i, sobretot, a conèixer en un ambient diferent i fer créixer l'amistat entre els participants.

Finalment, el dia 29, arribàvem a Montserrat a l'hora de dinar, molt cansats però també molt contents d'haver aconseguit el nostre objectiu.

LA FUNDACIÓ LA VINYA

La Fundació La Vinya presta auxili social a Bellvitge i el Gornal. La Fundació la Vinya treballa per oferir ajut social a la població de Bellvitge i el Gornal, a la Parròquia Mare de Déu del Gornal, al carrer de l'Ermita. Neix de la unió de dues entitats amb anys de trajectòria, Acció Social de Bellvitge-Gornal i l'Associació Bocins, titular d'un centre obert al Gornal.

Des de la seva creació treballa estretament amb l'Àrea Municipal de Benestar Social i amb les 3 parròquies del Districte VI de la ciutat donant atenció a uns 1.000 hospitalencs, infants, dones, gent gran i veïns que es troben en situació precària a causa de la difícil situació econòmica.

Dels diferents programes d'ajut que ofereix en destaquen el banc d'aliments i l'ajut i suport a les persones empresonades i a les seves famílies.

Foto d'una part del grup al Pont de Vilomara

Preparats per anar a Sagàs.

Fundació Banc de Recursos

Un pont solidari

JESÚS LANAQ, SJ

Director de la Fundació Banc de Recursos

La Fundació Banc de Recursos fa de pont solidari entre les organitzacions, les empreses i els particulars del nord cap al sud. Redistribueix tots els béns reutilitzables per ajudar al desenvolupament, a través de projectes, dels països del sud. Enguany compleix el seu 15è aniversari i ho celebra amb la campanya Jo també faig escola!, a favor de l'ONG boliviana TESO, amb la construcció del Centro de Servicios Educativos y Tecnológicos a Santa Cruz.

Per a més informació

www.bancderecursos.org
www.femescola.org

o adreceu-vos a FBDR:
Gran de Gràcia, 167, pral. 2a,
08012 – Barcelona,
Tel. 93 217 7154 / Fax 93 237 7065
comunicacio@bancderecursos.org.
Col·laboració econòmica:
el número de compte FBDR és
2100-0423-92-0200279011.

La Fundació Banc de Recursos (FBDR) és una Organització No Governamental d'ajuda al Desenvolupament (ONGD) creada l'any 1996. Reutilitza, subministra i redistribueix béns d'equip i excedents que donen les empreses, institucions i particulars del nostre país per equipar escoles, hospitals, centres de formació, cooperatives agrícoles, altres entitats i beneficiaris/beneficiàries del sud i del nord que els necessiten, segons criteris d'utilitat, rendiment, eficiència i eficàcia. Vincula *Responsabilitat Social i Cooperació* en el servei als col·lectius i persones amb menys possibilitats per poder superar llur situació de desigualtat i manca d'oportunitats. Enforteix les xarxes de cooperació nord/sud i la solidaritat entre les mateixes entitats del nord. Els sectors prioritaris per a la FBDR són la formació, la salut i l'agricultura. Col·laboren amb la FBDR més de 350 empreses i 52 voluntaris, a tot l'Estat. El patronat de la FBDR està format per 6 persones que pertanyen a INTERMÓN-OXFAM, l'Institut Químic de Sarrià (IQS), Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya, l'Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empreses (ESADE), la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i la Companyia de Jesús.

La FBDR duu a terme quatre tipus de serveis. En primer lloc, planifica i fa el seguiment i l'avaluació de projectes propis de desenvolupament a països del sud vinculats amb assistència

“El Banc de Recursos, redistribueix tots els béns reutilitzables per ajudar al desenvolupament, a través de projectes, dels països del sud.”

Jesús Lanao

tècnica. Es responsabilitza de tot el procés, des de l'admissió dels béns d'equip fins a llur utilització i la capacitat dels destinataris del país del sud, en col·laboració amb l'entitat local. En segon lloc, dona suport a projectes d'altres ONGD a països del sud. Subministra béns d'equip i materials i fa la gestió logística de trameses (normalment contenidors sencers) a d'altres ONGD que els necessiten. En tercer lloc, amb el “Pont solidari” amb ONG del nord, coordina ofertes d'empreses i peticions d'entitats de l'anomenat “Quart Món”: mobiliari d'oficina i estris complementaris. En darrer terme, assessora tècnics cooperants localment per formar tècnics del sud en noves tecnologies, agricultura i ramaderia. També assessora petites ONG en qüestions logístiques i de cooperació.

Bolívia és un dels països preferents per a la FBDR, que hi executa projectes propis de formació a diversos nivells: capacitat informàtica, formació professional, promoció agrícola i formació de tècnics municipals. En els 15 anys d'existència de la FBDR, s'han promogut 14 projectes educatius de formació tècnica i agrícola, col·laborant amb 27 institucions bolivianes que treballen amb el suport d'ONG del nostre país. Banc de Recursos està organitzant la campanya Jo també faig escola! a favor de la construcció del “Centro de Servicios Educativos y Tecnológicos” de TESO a Santa Cruz (Bolívia). Aquest centre permetrà l'accés a les Noves Tecnologies

de la Informació i la Comunicació (NTICs) a més de 3.000 persones de les capes més populars de la població: joves, dones i microempresaris/es, entre d'altres. La plataforma digital permetrà als beneficiaris i beneficiàries accedir a formació on-line, formació professional especialitzada, elaboració de projectes de fi de carrera i d'autoocupació i recerca de feina, entre d'altres. Permetrà la promoció de la formació professional de tots els joves i les joves en situació de risc, i és una aposta cabdal a favor de la inclusió social dels col·lectius desfavorits de Santa Cruz. La Fundació TESO (Tecnologia Solidaria) desenvolupa el projecte, amb els seus tècnics assistint els sectors socials més desfavorits. L'any 2004, Mercè Tusell i Roger Catrisse, professors de Sant Ignasi-Sarrià, ja van realitzar per a TESO tres cursos al dia durant dues setmanes per capacitar un total de 60 professors de primària i secundària de diferents escoles de Santa Cruz, en un projecte de formació tècnica.

Diversos antics i antigues alumnes ja estan col·laborant des de diverses empreses amb Banc de Recursos, oferint-nos equipaments, patrocinis i voluntaris tècnics. Volem eixamplar aquesta xarxa, aprofitant el projecte que portem entre mans. La construcció de l'edifici s'eleva a 150.000 € Ja hi han col·laborat 12 empreses i 4 institucions. Us animem a fer-ne difusió i a participar-hi en la mesura de les vostres possibilitats. Moltes gràcies a l'avançada!

A reveure

MARINA BERDALET

Professora del Departament de visual i plàstica de Secundària i Batxillerat de Sant Ignasi-Sarrià

Baixava cap el menjador i el Pare Roigé em va demanar que em posés a la fila, com tots els meus companys. Vaig obeir i, quan tota la corrua de nois i noies van haver passat, em vaig presentar com la nova professora de visual i plàstica d'ESO. D'això fa 19 anys.

Avui, m'acomio de tots vosaltres.

Han estat uns anys intensos, amb la il·lusió de convertir l'aula (241 primer, 237 ara) en un veritable laboratori de l'art: un espai on es treballa amb respecte - cap a l'altre i cap a un mateix, sense por d'enfrontar-se amb un paper blanc. Un lloc

agradable on aprendre a dibuixar, descobrir materials, tècniques i sensacions. De fet, he volgut encomanar a l'adolescent el que per a mi és un vehicle de llibertat i de coneixement. Estic molt contenta de la relació tan bona que sempre he tingut amb els alumnes.

Al Sant Ignasi he trobat el meu company, el Pep. I molts amics que segur que ens seguirem veient. Vull tenir un record especial per a la Pilar Folch: ens va deixar sobtadament però jo no l'he oblidada. Desitjo de tot cor que hagi trobat la pau que tan necessitava.

Marxo sense tenir una idea clara del que faré: el camí que vaig començar fa 25 anys amb la pintura és segur que no l'abandonaré. En aquests moments estic estudiant un màster d'artteràpia i el curs vinent inicio les pràctiques. Tinc ganes de treballar amb gent per a qui la pintura pot ser una eina de retrobament amb ell mateix, de superació i d'integració social. Voldria treballar en centres hospitalaris, residències d'avis, escoles amb alumnes que tenen dificultats, centres de malalts mentals o persones amb problemes d'integració social.

Ja veurem cap a on em conduirà la vida. Em fa il·lusió pensar que amb 45 anys tinc encara un llarg camí per recórrer. I tots vosaltres, ja sabeu on em podeu trobar.

Una abraçada i a reveure.

ORGANITZAT PER

Associació d'Antics Alumnes Sant Ignasi-Sarrià
Associació d'Antics Alumnes de Casp

CONCERT DE NADAL

Església dels Jesuïtes de Casp
dimecres 22 de desembre
a les 20 hores

AMB L'ACTUACIÓ DE

Quintet de Corda de Lviv (Ucraina)
Coral Sant Ignasi (del col·legi de Sarrià)
Coral Casp (del col·legi de Casp)

S'INTERPRETARÀ

Obres de Corelli, Vivaldi, Haendel,
Mozart, a més de nades tradicionals
de tot el món

PER PRIMERA VEGADA ACTUACIÓ
CONJUNTA, DE LES DOS CORALS
DELS COL·LEGIS DELS JESUÏTES
DE SARRIÀ I CASP

¡No falteu a aquesta gran trobada amb motiu de les festes de Nadal!

Església del Sagrat Cor de Jesús - Jesuïtes de Casp • Carrer Casp 27-29 • 08010 Barcelona

BBVA

**Cada vegada més clients renoven la seva confiança
pels bons resultats de Gestión de Carteras.**

Fins a un 7,15% de rendibilitat en els darrers 12 mesos.*

**Si també vols tenir la possibilitat de gaudir d'aquests resultats, vine a qualsevol
Oficina BBVA o informa-te'n a la Línia BBVA 902 22 44 66 o a www.bbva.es**

* Rendibilitat obtinguda en els darrers 12 mesos en la Cartera Atrevida a 5 anys.
Les rendibilitats passades no garanteixen rendibilitats futures.

Patrocinador
Oficial
 LFP

150
años
adelante.

GRACIAS A TI, A TUS PADRES, A TUS ABUELOS, A TUS BISABUELOS, A TUS TATARABUELOS, A TUS TRASTATARABUELOS...

Es muy posible que no tengas conciencia de ello, pero hace ahora 175 años tuvimos ya el placer de conocer a un miembro de tu familia. Y eso, hoy, es para nosotros motivo de celebración. Porque gracias a todos vosotros Mutua de Propietarios puede acreditar 175 años de experiencia, en los que nos hemos consolidado como referente en el seguro de Edificios. Nos sentimos muy orgullosos de haber colaborado a llevar durante todos estos años la seguridad a miles y miles de hogares como el tuyo.

En nuestro aniversario, miramos hacia el futuro con gran optimismo, ya que hemos comprobado que nuestro trabajo ha sido reconocido con el mejor de los regalos: la fidelidad de nuestros asegurados. De todos vosotros.

**Mutua de
Propietarios**

LA ASEGURADORA MÁS ANTIGUA DE ESPAÑA

175

1835 - 2010

SOMOS ESPECIALISTAS EN ASEGURAR COMUNIDADES, HOGAR E IMPAGO DE ALQUILERES

Tel. 93 487 30 20 · Fax 93 272 03 35 · www.mutuadepropietarios.es